

Obsah

- Předmluva, ve které Edward Gorey po právu podaruje ducha svých dávno zesnulých předků pořádným kusem niti. / **7**
1. Prolog: symetrie spících duší oddělených staletími. / **13**
 2. Pan Paul Valéry a pan Edmund Teste. Veškerá umění jsou dcerami čísla. Předmět, který udiví duši. / **17**
 3. Jednorozec. Shakespeare jako nikdo. Zbytečné muzeum vycpaných ptáků. / **21**
 4. Mytologická zahrada. Golem nese Jezulátko po Karlově mostě. Byrokratické zájmy čínských draků. / **25**
 5. Dante, to znamená dávající. Knihy, které jsou knihovnamí. Strom, jenž je o něco víc a o něco míň než strom. / **31**
 6. Konec světa skrze černou magii. Pro útěchu s sebou nosit loutkové divadlo. Ve skutečném životě literatura sestává z poznámek, ne z textů. / **37**
 7. *Vathek*. Kopání do mrtvol zkazilo prince zbytek dne. Peklo jako koncentrické vězení nebo lineární tunel hrůz? / **43**
 8. Kronika třicetileté války. Před velkým výdechem. Anděl odchází společně s čerty. Zaklánač psů. / **51**
 9. Metafyzičtí básníci ze Slezska. Nemyslitelné slovo věčnost. Bitva na Bílé hoře dosud trvá. / **61**
 10. *Rukopis nalezený v Zaragoze*. Probouzet se pod šibenicí Los Hermanos. Všechny existující civilizace jsou založeny na mytologii ne filosofii. / **71**
 11. Proměna metamorfózy. O zcela zásadních knihách se nemluví. Putovat širokým obloukem a víc používat opratě než bič. / **79**
 12. Chvála parafrází. Užitečnost velmi špatných překladů. Franz Kafka rozvádí Ovidia. / **87**

14. Oči jako rašeliniště. Záchod v Plotinově paláci. Tajemství přimknutí.
Kniha jako hudební útvar. Písek jako pokrývka času. / **101**

15. *Masaker v noci*. Věrnost počátkům. Druhý
Homér. Velké knihy si vždy odporují. / **111**

16. Destruktivní snění. Sdílet sny se zvířaty. Faun s deštníkem
v zasněženém lese. Všichni jsme poutníci, všichni bez rozdílů. / **121**

17. Noc uvnitř kamene. Povodně přicházejí
zevnitř. Na co zacházejí říše. / **129**

18. Dary shakerů / **135**

19. *Eala earendel, engla beorhtost*. Vidění intelektu. Pomalé
a rychlé otevírání bran vlastního daimona. Je to tak, veškeré
věci začínají & končí v pravěkých skalách Bohémié. / **143**

20. Sebald a Merton. Sloni uctívají slunce & taky měsíc.
Restituce paměti. Psaní podobné sběru kameolů za klášterem
Desatero. Studium knih je odporná záležitost. / **153**

21. Buď netopýr, nebo deštník. Iniciační text ano, ale proč tohle? / **165**

22. Když slova ztrácí význam, je ohrožena sama příroda.
Velký zlatý orel, smetiště, anekdoty a výroky. / **171**

Epilog – zjasnění. Ptáci se Bohu povedli. Města jsou
halucinační a citlivé duše se v nich rozpouštějí v cizích
snech. Opuštění Borgese a opětovné přimknutí. / **189**

Závěr: čist je především radost. / **195**

Helena Wernischová – oblouk života a doby. Na dveře, k nimž
jsme pozváni, se neklepe. Snažili jsme se pochopit použité výrazy.
Jestli ten kraj budete milovat, poznáte, že je plný bolesti. / **207**

Prameny a odkazy / **221**

Postskriptum / **225**